

Fővárosi Bíróság
1055. Budapest, Markó u. 27.
11.K. 33.412/2007/6.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A bíróság dr. Székely Attila ügyvéd által képviselt **UNITRAVEL Utazásszervező Kft** (Budapest) felperesnek dr. László Ildikó Katalin ügyvéd által képviselt **GAZDASÁGI VERSENYHIVATAL** (Budapest) alperes ellen versenyügyben hozott - Vj-176/2006/30. -közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A bíróság felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a bíróság felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg alperes részére 40.000.- (negyvenezer) forint perköltséget.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül fellebbezésnek van helye, amelyet a Fővárosi Ítéltáblához címzetten 3 példányban jelen bírósághoz kell benyújtani.

I N D O K O L Á S :

Az alperes hivatkozott határozatával felperes terhére megállapította, hogy a fogyasztók

megtévesztésére alkalmas magatartást tanúsított az általa Velence-Karintia, Provence-Cote d'Azur és a Prága és dél-cseh kastélyok utakkal kapcsolatban a részvételi díjon (alapidíjon) felüli egyes, a fogyasztókat terhelő költségek vonatkozásában a 2006. évi kulturális körutazásokat, városlátogatásokat, csillagtúrákat és egzotikus felfedezőutakat népszerűsítő programfüzetében adott tájékoztatással.

Megállapította továbbá az alperes, hogy a felperes a fogyasztók megtévesztésére alkalmas magatartást tanúsított a 2006. évi kulturális körutazásokat, városlátogatásokat, csillagtúrákat és egzotikus felfedező utakat, illetve a mediterrán üdüléseket népszerűsítő programfüzetében tett piac elsőbbségi állításaival is. Ennek következtében felperes terhére 1.000.000.-Ft bírságot szabott ki. Határozatában rögzítette, hogy sérült a Tisztességtelen piaci magatartás és versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) 8 § (1) bekezdésének és (2) bekezdésének a) és b) pontjának sérelme, valamint a bírság összegének kiszabását a 78 § (3) bekezdésében foglaltak szerint alkalmazta.

Határozatának indokolásában megjelölte, hogy általános követelményként fogalmazódott meg, hogy a nyereség és a vagyonszerzés céljából gazdasági tevékenységet folytató vállalkozásnak a magáról vagy termékeiről lényeges tulajdonságairól adott fogyasztóknak szolgáló tájékoztató igaz, és pontos legyen. Megállapította, hogy az utasszervezők, illetve az általuk kínált szolgáltatások között választó fogyasztó számára döntést befolyásoló körülménynek minősül, hogy az utazáson való részvételi díjon felül az utast milyen egyéb költségek terhelik, így különösen milyen belépőket, jegyeket kell külön fizetnie. Ebből következően határozatának rendelkező részében kiemelt utakkal összefüggésben sem azt állapította meg, hogy a fogyasztók nem a valóságnak megfelelő tájékoztatást kaptak a részvételi díjon felül fizetendő belépőkről, jegyekről és ez által az eljárás alá vont által nyújtott szolgáltatásokról és azok ellenértékéről. Az indulás előtt 1-2 héttel átadott utastájékoztatókból megállapítható, hogy a fogyasztókat a programfüzetben feltüntetettnél magasabb kiadás terhelte, amely nem az esetleges időközi árváltozásokból adódott, hanem abból, hogy a programfüzet nem a valóságnak megfelelően közölte a belépők számát és ennek megfelelően annak értékét. Az alperes álláspontja szerint a felperes által megvalósított tájékoztatást azt eredményezte, hogy a programfüzet megtévesztésre alkalmas tájékoztatást adott a felperes által kínált szolgáltatásokról és azok ellenértékéről.

Külön kiemelte, hogy a felperes saját maga sem vitatta, hogy a programfüzetben és az utastájékoztatóban szereplő költségek között eltérés van, és jelezte, hogy a jövőben az összes belépőt igyekszik feltüntetni a programfüzetben. Ebből is következően tehát megvalósult a jogsérelem az alperes álláspontja szerint. Azt is kiemelte határozatában, hogy a határozat rendelkező részében kiemelt 3 út tekintetében volt beazonosítható a jogsértés.

Megállapította továbbá, hogy felperes 2006. évi jelen eljárásban vizsgált programfüzetei tartalmazták az arról való tájékoztatást, hogy felperes fenntartja a jogot az árak megváltoztatására, illetve a már megkötött szerződések módosítására, ha a 2005. január 20-i állapothoz képest az üzemanyag (gázolaj) ára 5 %-ot meghaladóan emelkedik, illetve ha a forint az euróhoz képest 6 %-ot meghaladóan veszít értékéből. Ennek megfelelően a fogyasztók tájékoztatást kaptak az ár emelésének lehetőségéről. Kiemelte határozatában, hogy annak nincs jelentősége versenyjogi értékelés szempontjából, hogy felperes magatartása beleütközik-e valamely más jogszabály rendelkezéseibe, vagy sem. Kizárólag a Tpv. alapján minősítendő a fogyasztóknak nyújtott tájékoztatás.

Az eljárás során az alperes megállapította, hogy felperes a 2006. évi mediterrán üdüléseket népszerűsítő programfüzetében azt állította, hogy a legjobb, a legkedvezőbb árakat alkalmazza, azok verhetetlenek. Mindezek alapján az alperes a Tpv 78 § (3) bekezdésében foglaltak szerint határozta meg a bírság összegét, éspedig azt 1.000.000.-Ft-ban tartotta kiszabhatónak, és a bírság mértékének megállapításához rögzítette azokat a körülményeket, amelyek a mértéket álláspontja szerint megalapozták.

E körben figyelembe vette azt a körülményt, hogy a versenyfelügyeleti eljárásban nemcsak egy magatartás vonatkozásában került megállapításra jogsértés, a piacelsőségi állítások esetén pedig azt, hogy több hónapon át alkalmazott programfüzetek példányszámát, és a három érintett útvonal esetében indított utak és utasok számát.

Az alperesi határozattal szemben felperes keresetet terjesztett elő a Fővárosi Bírósághoz. Ebben kérte annak megállapítását, hogy nem tanúsított felperes a fogyasztók megtévesztésére alkalmas magatartást, valamint kérte, hogy a bíróság semmisítse meg az alperes határozatát és kötelezze az eljárás során felmerült költségei viselésére.

Kereseti kérelme szerint az alperesi határozat jogsértő, ugyanis a határozat azt állapítja meg, hogy a részvételi díj az általa szervezett egyes utak tekintetében nem foglalja magába az összes költséget, így az utasoknak egyes épületek, múzeumi belépőt még a részvételi díjon felül külön meg kell vásárolnia. Ennek kapcsán azt fejtette ki, hogy a részvételi díj más irodáknál sem foglalja magában soha a kulturális programok esetén a belépőkre fizetendő összeget, mivel a belépő szolgáltatása egyáltalán nem tartozik és nem is tartozhat tevékenységei közé. Ezen belépőket felperes nem vásárolhatta meg, ezek helyben megvásárolandók. Amennyiben ezek a részvételi díj részét képeznék, akkor az árak emelkedése nem lenne a szolgáltatást ténylegesen igénybe vevő utasokra hárítható, és ez veszélyeztetné felperesi iroda működését is. Ezért az utazási irodák kínálatában a belépők nem képezik a részvételi díj részét. Az irodák tájékoztatást szoktak adni, amely tájékoztatás mértéke nem haladja meg a felperes által perrel érintett esetben adott tájékoztatást. Ebből következően megállapítható felperesi érvelés szerint, hogy más versenytársakhoz képest semmilyen versenyhelyzeti előnyhöz nem jutott felperes, hanem a mások által is szokásosan alkalmazott gyakorlatot követte, amely az említett körülményeknek és sajátosságoknak megfelelően az egyetlen logikus és célszerű piaci magatartása lehet az összes utazási irodának.

Nem felel meg a valóságnak, hogy a belépők darabszámának és árának emelkedése a prospektusba közzétetthez képest a program bővülését ne jelentette volna az alperes által vizsgált utak kapcsán. Ugyanis mind a Velence-Karintia, mind a Provence-Cote d'Azur, mind Prága és dél-cseh kastélyok úttal kapcsolatban megállapítható, hogy több olyan lehetőség került beépítésre, amelyeket az utasok alternatívan igénybe vehetnek. Ennek indoka, hogy az utasok többsége nem vesz részt valamennyi programon, és szabadon dönti el, hogy mely programpontokat kívánja a csoporttal végigcsinálni és melyikért fizet belépőt. Önmagában a 2006. augusztus 25-29.-i fogyasztói panasszal kapcsolatban azt tartotta leszögezhetőnek felperes, hogy az teljességgel alaptalan volt, mivel a prospektus feltünteti a hajójegy költségét is.

Végezetül ennek kapcsán azt tartotta még szükségesnek rögzíteni a felperes, hogy minden esetben téves számolás eredményét tükrözi a három út kapcsán a belépők összértékének az alperesi meghatározás. Összességében az állapítható meg, hogy az

alternatív költségnövekedés minden esetben teljesen arányban állt az alternatív programnövekedés mértékével, amely részvételi díjemelkedést nem jelentett, így megállapítható, hogy az alternatív változás lehetősége az utasoknak előnyére és nem hátrányára válhatott, külön kiemelve, hogy a díjazását semmiben nem érintő belépődíj növekedés többlet élmények elérését volt hivatott megalapozni.

Az alperesi határozat azon megállapításával, mely szerint a 2006. évi prospektusaiban piacelsőségi állítások szerepelnek, amelyek szintén a fogyasztókat tévesztette meg, e körben elmulasztotta az általa a versenytanácsi eljárásban csatolt összehasonlító elemzés és azok mellékletei kínálatának értékelését. Ez teljesen hiányzik az alperesi határozatból. Amennyiben összevetjük az adott évben a konkurencia által adott árakkal, akkor azon megállapításra lehet jutni, hogy az általa kínált árak minden esetben alacsonyabbak voltak a konkurencia által kínált ártól 2006-ban. Ebből következően értelmezhetetlen számára, hogy milyen piacelsőséget alapoz meg felperes. Fenntartja a korábban előadottakat teljes egészében, ugyanis az ár szempontjából a vizsgált reklám szlogenjei a valóságos körülményekre utalnak, nem hamisak és nem keltenek megtévesztő látszatot.

Ellentmondásos továbbá az alperes indokolása a tekintetben, hogy bár a vizsgált reklám szlogeneket nem tekinti a Gazdasági reklámtevékenységről szóló 1997. évi LVIII. törvény (a továbbiakban: Gltv.) szerinti összehasonlító reklámnak, mégis az összehasonlító reklámokra előírt bizonyítási kötelezettséget állapítja meg felperessel szemben. Ezek után az alperes a bizonyítási, érdemi feltűnéseivel egyáltalán nem foglalkozik, mert megállapítja, hogy a bizonyítás már elméleti alapon is szinte lehetetlen, mivel a konkurens ajánlatok eltérő időpontokban, más időtartamra vagy kínálattal kerültek megfogalmazásra. A reklám szlogenek, mint „legjobb ár,” „legkedvezőbb ár” alkalmazásánál az ár színvonalára utalás szándéka vezérelte, nem pedig a konkurenciával szembeni versenyeredmény híresztelése vagy az utasok félrevezetése, „legjobb árakon” kifejezés nem jelent egyébiránt többlet a legjobb árszínvonal alkalmazásának kinyilvánításánál.

Az alperesi határozat 41. pontja egyébiránt az elvárt bizonyítás véghezvitelét logikailag is lehetetlennek minősíti, nemlegessége tökéletesen bizonyítani, ugyanis logikailag nem lehet akárhány versenytársi ajánlatot csatol, de összehasonlító céllal akkor is felvethető ezzel szemben, hogy bizonyítania kellene még, hogy nincs további versenytárs, ez pedig lehetetlen.

Az általa alkalmazott reklám szlogenek tartalma és körülményei tekintetében megállapítható, hogy nem konkrét, precíz összehasonlító jelentést hordoz, hanem kizárólag orientáló minősítőt. Ebből eredően igazsága vagy hamis volta esetleges megtévesztő jellege is e körülmény figyelembevételével kell, hogy megítélést nyerjen. Ennek pedig az általa alkalmazott reklám megfelelt.

Az alperes nyilatkozatában teljes körűen fenntartotta a határozatában foglaltakat, és kérte a kereset elutasítását. Kiemelte, hogy az alperes a versenyfelügyeleti eljárás során nem más irodák, hanem felperes által megvalósított, a fogyasztóknak szóló tájékoztatás versenyjogi értékelését végezte el. Előadta, hogy a határozatban rögzített adatok nem valamilyen számolás eredményei voltak, hanem a felperes által a programfüzetben és a fogyasztókhöz a szerződés megkötését követően eljuttatott ún: „Utastájékoztató”-ban feltüntetett egymástól lényegesen eltérő árközlések ismertetése, amely az alperesi határozatból egyértelműen kiderül. Nem felel meg a valóságnak a felperes azon állítása

sem, hogy nem vette volna figyelembe az általa becsatolt összehasonlításokat. Erre a határozat 41. pontja kitér. A piacelsőségi állításokkal szemben a felperes a bírói gyakorlat által is következetesen képviselt követelményt fogalmazta meg: A fogyasztókhöz eljuttatott információk valóságtartalmát minden esetben közreadójának kell igazolni.

A felek egymással szemben perköltséget igényeltek.

A bíróság megállapította, hogy felperes keresete nem alapos.

A Tptv. 8.§ (1) bekezdése szerint tilos a gazdasági versenyben a fogyasztókat megtéveszteni. A törvény alkalmazásában fogyasztó a megrendelő, a vevő és a felhasználó. Ugyanezen § (2) bekezdés a) pontja szerint a fogyasztók megtévesztésének minősül különösen, ha:

a) az áru ára, lényeges tulajdonsága - így különösen összetétele, használata az egészséges környezetre gyakorolt hatása, valamint kezelése, továbbá az áru eredete, származási helye, beszerzési forrása vagy módja - tekintetében valótlan tény, vagy valós tény megtévesztésre alkalmas módon állítanak, az árut megtévesztésre alkalmas áru jelzéssel látják el, vagy az áru lényeges tulajdonságairól bármilyen más, megtévesztésre alkalmas tájékoztatást adnak.

b) különösen előnyös vásárlás hamis látszatát keltik.

A kiemelt rendelkezések összevetésével a bíróság arra kíván rámutatni, hogy a gazdasági verseny szabadságának és tisztaságának megóvása a fogyasztók érdekeinek védelme szempontjából is alapvető jelentőségű. A törvény a fogyasztó alatt a megrendelőt, a vevőt, és a felhasználót érti. A fogyasztó úgy határozható meg, hogy valójában fogyasztónak minősül az, aki a gazdasági tevékenység körén kívül árut, illetőleg szolgáltatást vesz, rendel, kap, használ, továbbá az, aki az áruval, illetve a szolgáltatással kapcsolatos tájékoztatás címzettje.

A kiemelt rendelkezésekből levezethetően általános követelményként fogalmazható meg az is, hogy a vállalkozásoknak nyereség és haszonszerzés céljából folytatott tevékenysége során magáról vagy termékei, szolgáltatásai lényeges tulajdonságáról adott fogyasztóknak szóló tájékoztatásának igaznak és pontosnak kell lennie. A kiemelt rendelkezésekből következően a Tptv. 8.§ (2) bekezdése a teljesség igénye nélkül alpontokba sorolva sorolja fel azokat a típus magatartási formákat, amelyeket a fogyasztók megtévesztésének minősít. Így az árura vonatkozó megtévesztés jellegzetes fajtái az áru lényeges tulajdonságaira, így az árára vonatkozó félrevezető tájékoztatás, valamint különösen az előnyös vásárlás hamis látszatának keltése is.

A fentiekből kiindulva a bíróság az alperessel egyezően azt állapította meg, hogy a felperes a fogyasztók megtévesztésére alkalmas magatartást tanúsított a Velence-Karintia, a Provence-Cote d'Azur és a Prága és dél-cseh kastélyok utakkal kapcsolatban a részvételi díjon (alapidíjon) felüli egyes, a fogyasztókat terhelő költségek vonatkozásában a 2006. évi kulturális körutazásokat, városlátogatásokat, csillagtúrákat és egzotikus felfedező utakat népszerűsítő programfüzetében adott tájékoztatással. Továbbá megállapította a bíróság azt is, hogy a felperes a fogyasztók megtévesztésére alkalmas magatartást tanúsított a 2006. évi kulturális körutazásokat, városlátogatásokat, csillagtúrákat és egzotikus felfedező utakat, illetve a mediterrán üdüléseket népszerűsítő

programfüzeteiben tett piaci elsőségi állításával is a következők szerint:

Felperes keresetében előadott érvelésére a bíróság mindenképp először vizsgálja, hogy hatásköre és feladata a jelen perrel érintett határozat olyan szempontú felülvizsgálatára terjed ki, hogy az sért-e jogszabályt-e vagy sem a felperes által előadott körben. Ennek vizsgálata, hogy más irodák milyen árakat alkalmaztak az adott szolgáltatással összefüggésben, jelen eljárás felülvizsgálata alapjául nem szolgálhat, tekintettel arra, hogy az alperes a felperes által megvalósított, a fogyasztóknak szóló tájékoztatások versenyjogi értékelését végezte el, és rögzítette. Ebből következően tehát a bíróságnak is e körben kellett az alperesi határozat jogszerűsége tárgyában döntenie. Ennek értékelése, hogy adott gyakorlat mellett a másik utazás szervező iroda követett-e el jogsértést, egy másik eljárás tárgya lehet, amely eljárásban az esetlegesen jogsértő gyakorlatot folytató irodával szemben vonhatók le a következmények.

Osztotta a bíróság az alperes határozatában foglaltakat a tekintetben, (megvizsgálva a közigazgatási iratokat) hogy a fogyasztók a Velence-Karintia, a Provence- Cote d' Azur és a Prága és dél-cseh kastélyok utakkal kapcsolatban nem a valóságnak megfelelő tájékoztatást kapták a részvételi díjon felül fizetendő belépőkről, jegyekről, és ez által a felperes által nyújtott szolgáltatásokról és azok ellenértékéről. Ennek tényét a felperes sem vitatta, és pedig annak a tényét, hogy a programfüzetben és az „Utastájékoztatóban” szereplő költségek között eltérés van (V-176/2006/19.) A tájékoztatások kapcsán megállapítható, és pedig annak függvényében, hogy az indulás előtt egy-két héttel átadott „Utastájékoztatókból” az volt kiolvasható, hogy a fogyasztókat a programfüzetben feltüntetettnél magasabb kiadás terhelte, amely nem az időközbeni árváltozásokból adódott, hanem abból, hogy a programfüzet nem a valóságnak megfelelően közölte a belépők számát és ennek megfelelően azok értékét. Ez azt eredményezte a bíróság olvasatában is, hogy a programfüzet megtévesztésre alkalmas tájékoztatást adott a felperes által kínált szolgáltatásokról, azok ellenértékéről, amely tény az eljárás alá vont sem vitatott, és pedig - mint arra a bíróság már utalt - azon tény nem vitatta felperes, hogy a programfüzetben és az „Utastájékoztatóban” szereplő költségek között eltérés van (Vj-176/2006/19.)

Ebből következően pedig felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy nem tanúsított volna a fogyasztók megtévesztésére alkalmas magatartást, ugyanis a jogsértését nem szünteti meg az, hogy a szerződés megkötését követően az „Utastájékoztatóból” már ismertté válhatott a további költségek mértéke is.

A bíróság rámutat továbbá arra, hogy a jogsértés megítélése szempontjából jelentősége annak van, hogy a jogsérelem a jogsértő információk közreadásával befejeződik, így irreleváns az a felperesi kereseti előadás, mely szerint a versenytársak is hasonló tájékoztatást alkalmaztak. E körben a bíróság utal a Tpv 8 § (2) bekezdés c) pontjára, mely szerint a jogsértés megvalósul bármilyen, a megtévesztésre objektíve alkalmas tájékoztatással, ide értve a lényeges információk (belépők számának, illetve értékének) elhallgatásával.

Osztotta a bíróság az alperes álláspontját, hogy a belépők számát és azok közelítő árát egyértelműen rögzítő programfüzet adta tájékoztatásból a fogyasztó arra a következtetést, hogy az útleírásban szereplő programok ára a részvételi díjból (az alapárból) és a feltüntetett belépők árából adódik, azzal azonos és ez az összeg nem foglalja magában a fakultatív programok költségét, amelyet külön kell fizetni. Az adott

programfüzetből a fogyasztók nem a valóságnak megfelelő tájékoztatást kapták a részvételi díjon felül fizetendő belépőkről, jegyekről és ez által felperes által nyújtott szolgáltatásokról és azok ellenértékéről. Az „Utastájékoztatókból” is megállapítható, hogy a programfüzet nem a valóságnak megfelelően közölte a belépők számát és ennek megfelelően azok értékét.

Nem fogadta el a bíróság a felperes azon érvelését sem, mely szerint nem feleltethető meg a valóságnak a belépők összértékének a meghatározása, melyek a határozatban szerepelnek, ugyanis az alperesi határozat (4. oldal) egyértelműen rögzíti, hogy az adatokat az alperes az „Utastájékoztató”-ból vette, tehát nem külön számolás képezte az eredményt, hanem a felperes által a programfüzetben, illetve a fogyasztókhoz a szerződés megkötését követően eljuttatott ún: „Utastájékoztató”-ban feltüntetett egymástól lényegesen eltérő árközlések ismertetések következtében kerültek kialakításra.

Nem találta megalapozottnak felperes azon hivatkozását sem a bíróság, hogy nem vette volna az alperes figyelembe az általa becsatolt összehasonlításokat. Ugyanis ennek egyértelmű cáfolatát adja az alperesi határozat 41. pontja. Felperes hivatkozott arra is a tárgyaláson, hogy nem értékelte az alperes az utaspanaszt annak tükrében, amit már a verseny eljárás során is hangoztatott, éspedig azt, hogy az ügyben panasszal élt utas két lehetőség közül választhatott.

Felperes érvelésére a bíróság utal arra, hogy a kiemelt rendelkezésekben idézett Tpv. 8 §.-ában meghatározott fogyasztói megtévesztés a közreadott tájékoztatással valósul meg, és nem a konkrét megtévesztéssel. Amennyiben ugyanis a tájékoztatás alkalmas a fogyasztó megtévesztésére, úgy konkrét fogyasztási panasz nélkül megállapítható a Tpv. 8 §-ára elkövetett sérelem.

A piacelsőségi állítások körében előadott felperesi érvelésre a bíróság kiemeli, hogy az alperes felperes érvelésével szemben tényállás felderítési kötelezettségének eleget tett, helytálló tényállási elemeket emelt be a határozatába, a versenyjogilag értékelhető magatartást az érintett tennék és érintett piac meghatározásával annak keretei között kell, hogy vizsgálja és az alperes ennek megfelelően vizsgálta is. Megfelelően határozta meg a vizsgálandó kérdést, és abból a tények értékelésével helyes jogi következtetésre jutott, az egyedi esetben irányadó körülményeket feltárta, ezek mérlegelésével okszerű döntést hozott. Azonban ezt követően a fogyasztókhoz eljuttatott információk valóságtartalmát már a közreadójának, tehát (felperesnek) kell igazolnia. Ugyanis az alperesi állítással szemben amellyel megállapította, hogy a felperes 2006. évi mediterrán üdüléseket népszerűsítő programfüzetében azt állította, hogy a legjobb, legkedvezőbb árakat alkalmazza, azok verhetetlenek, ezt követően felperesnek kellett volna igazolnia a fogyasztókhoz eljuttatott információk valóságtartalmát. Ugyanis az adott tájékoztatást felperes adta közre.

Ebből következően helyes az alperesnek úgy a határozatában, mint a nyilatkozatában elfoglalt azon álláspontja, hogy „Felperes állításaival maga határozta meg, hogy milyen körben kell eleget tennie bizonyítási kötelezettségének valamennyi versenytárs, azok kínálata vonatkozásában kellett volna igazolnia, hogy az állítások megfelelnek a valóságnak. Ezt az eljárást alá vont elmulasztotta.” Ezen bizonyítási kötelezettségét a bírósági eljárás folyamán sem teljesítette, sőt ennek bizonyítását meg sem kísérelte.

Felperes érvelésével szemben az alperes részletes indokát adta határozatában annak is,

hogy a Gazdasági reklámtevékenységről szóló 1997. évi LVII. törvény (Reklám tv) 2 §-ában meghatározott összehasonlító reklámnak miért nem feleltethető meg felperesi reklám. Az összehasonlító reklámmal szembeni kritérium, mely szerint a reklám közvetlenül vagy közvetve, de a fogyasztó részére egyértelműen felismerhetővé tesz egy másik vállalkozást vagy másik árut, a felperes viszonylatában a bíróság olvasatában sem valósult meg, és a megállapíthatóság hiányának indokát az alperesi határozat (41. pont) részletesen tartalmazza.

Hivatkozott felperes arra e körben még, hogy a nemlegességet bizonyítani logikailag nem lehet. Hivatkozott arra, hogy az általa szlogenjében állítottak bizonyítása negatív oldalról lehetetlen, a hivatkozáson túlmenően azonban a bizonyítást meg sem kísérelte a bírósági eljárás folyamán sem.

Felperes indítványozta a tárgyaláson, hogy a bíróság tanúként hallgassa meg felperes ügyvezető igazgatóját a körben, hogy felperes versenytársai sem szerepeltetik ajánlataikban a belépőjegyek árát, valamint azt is bizonyítani kívánta felperes a tanú meghallgatással, hogy az általa alkalmazott árak a versenytársakhoz viszonyítva is kedvezőbbek. A bíróság mellőzte a tanú meghallgatását, tekintettel arra, hogy az alperesi határozattal megállapított fogyasztók megtévesztésére alkalmas magatartás tájékoztatáson, programfüzetekben foglaltakon alapul, amelynek megdöntésére tanúvallomás nem alkalmas.

A felperes bírság összegével összefüggő kereseti érvelésére a bíróság kiemeli, hogy a Tptv 78 §-ának rendelkezése folytán a jogsértő magatartás objektív következménye lehet a bírság kiszabása. A bírság mértékénél figyelembe veendő enyhítő, illetve súlyosbító körülményeket a törvény 75 § (2) bekezdése határozza meg az alperes által alkalmazott - a mérlegelés alapjául szolgáló - szempontokat.

Az alkalmazott bírság mértékének alapjául szolgáló mérlegelési szempontokat az alperesi határozat tartalmazza. A mérlegelés felülvizsgálatára a közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata esetén a bíróság abban az esetben jogosult, ha a mérlegelés nem helytálló tényeken, vagy azok kirívóan okszerűtlen mérlegelésén alapul. Felperes azonban egyáltalán nem jelölte meg a mérlegelés jogellenességének mibenlétét., ezért a bíróság kereseti kérelmét e körben is elutasította.

Mindezek alapján a bíróság megállapította hogy az alperes jogszerű határozatot hozott, amely nem jogszabálysértő a felperes által kifogásolt körben.

Mindezek alapján a bíróság felperes keresetét teljes egészében a Pp 339 § (1) bekezdése alapján elutasította.

Felperes a keresetlevelén az illeték összegét hiánytalanul leróta, ezért arról a bíróságnak külön rendelkeznie nem kellett.

A bíróság a pereszes felperest a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján az alperes képviseletében felmerült perköltség (ügyvédi munkadíj) összegének megfizetésére a 32/2003. (VI. 22) IM rendeletre figyelemmel kötelezte, amely összeg megállapításánál figyelemmel volt a pertárgy értékére, és az alperesi képviselő által kifejtett munka színvonalára, valamint arra, hogy az ügyben egy tárgyalás tartására került sor.

A fellebbezés lehetőségét a Pp. 340.§ (2) bekezdése biztosítja.

Budapest, 2008. március 19.

Dr. Kopinja Mária s.k.
bíró